

beles efter Hartkornet og at derom skeer Paategning paa Tæstebrevene, der vil være at læse til Ting i Overensstemmelse med Forordningen 25de Juni 1810 § 13.

Bestemmelsen i Forordningen af 25de Juni 1810 skal ikke være til Hinder for, at ved Deling af Tiendeafgifter mindre Brøker end $\frac{1}{4}$ Skp. antages, dog ikke under $\frac{1}{4}$ Tjerdingskar, vedtoges med 29 Stemmer mod 9.

Derefter fattes Resten af Lovudkastet under Forhandling.

Ordførelsen: Jeg skal ogsaa med Hensyn til dette Affnit af Udcastet henholde mig til Udvalgets Betænkning. Man vil have seet, at § 10, som er Slutningsbestemmelsen, for Udvalget har staaet som den overveiende væsentlige Bestemmelse, der har givet det Anledning til at holde paa hele Lovforslaget. Den er fra Udvalgets Side foreslaaet forandret derhen, at istedetfor at Foranstaltningen efter Lovudkastet skulde være en ganske almindelig Pligtsag, saavel for Præste- som for Kirketienden, have vi meent at burde indskrænke den til at give en Bemyndigelse for Kirkeministeriet til at paabyde en Ordning af Præstetienden — hvorved vi have tænkt os, at denne kunde skee efterhaanden — samt til en lige Bemyndigelse for de andre Ministerier med Hensyn til offentlige Stiftelsers Gods, der forterer under dem. — Jeg skal med Hensyn til § 8 gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at Redaktionen maaskee kan trænge til nogen Forandring, hvorom jeg forbeholder Udvalget at gjøre Forslag til 3die Behandling. Der er nemlig talt om Afholdelsen af Forretninger; men Notering i Panteprotokoller kan man vist ikke godt kalde Afholdelsen af en Forretning. Med Hensyn til § 9 skal jeg ganske henholde mig til Udvalgets Betænkning.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke længe opholde det ærede Thing med Bemærkninger, som jeg dog ikke tør vente ville drage nogen praktisk Følge efter sig. Jeg skal kun bemærke, at jeg allerede ved Sagens tidligere Behandling har udtalt, at jeg troer, at Die-medet med § 9 vil kunne naaes med simplere

Midler, og jeg kan altsaa forsaavidt tiltræde det ærede Udvalgs Forslag. At Udgiften skal være saa lav som muligt, har allerede været Regjeringens Siemed med Forslaget i § 8; men jeg troer, at det vil kunne forsvares at blive staaende ved Udvalgets Forslag. — At Bestemmelsen i § 10 fra en ubetinget Pligt gaaer over til en Bemyndigelse, kan jeg ikke have Noget imod; men naar Udvalget synes at gaae ud fra den Forudsætning, at Kirketienden kunde sættes i Klasse med Kongetienden og betragtes som et reent privatretligt Forhold, da kan jeg ikke anerkjende det. Ligesom dette Forhold ifølge sin Oprindelse har en offentlig Charakter, saaledes staaer det i Lovgivningens Magt at gjøre denne gjældende, efter som de Institutioners Løb, for hvis Skyld det i sin Tid er indstiftet, maatte forbre det. Man kan altsaa ikke være berettiget til at sætte Kirketienden i Klasse med Kongetienden, der ganske vist er en reent privat Eiendom. Det Spørgsmaal, hvem der skal betale Udgiften for Præstetiendens Vedkommende, kan jo, som Udvalget har bemærket, staae hen, indtil det hele Spørgsmaal afgjøres, og derimod skal jeg ikke reise nogen særlig Indsigelse.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Der forekommer i Udvalgets Betænkning med Hensyn til Kirketienden forskellige Ytringer, som efter mit Skjønnende ikke ere uden Betænknelighed. Det hedder saaledes — hvis Formanden tillader, at jeg oplæser det — i Udvalgets Betænkning Side 2, at „Tiendeforholdet med Undtagelse af Præstetienden er af privatretlig Natur: Tienden en Formuesgjenstand, hvis Sikkring det maa være Erhververens egen Sag at vaage over, i fornødent Fald ved Domstolens Hjælp, uden at det sees, at der er Anledning for det Offentlige til at gribe ind ved omfattende Foranstaltninger.“ — Ligeledes siges paa den 2den Spalte, at den Forskiel, som Lovudkastet gjør mellem Konge- og Kirketiende, ikke lader sig forsvare, „idet ogsaa denne sidste i Forretnings- og Retsslibet betragtes som en reent privatretlig, om end med en særegen Byrde forbunden Formuesgjenstand.“